

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **J. D.**, zastoupen Mgr. Martinem Nezvalet, advokátem, se sídlem Týnská 21, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 12. 2021, č. j. KUJCK 138422/2021, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 7. 2022, č. j. 64 A 3/2022 – 48,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 7. 2022, č. j. 64 A 3/2022 - 48 **se zrušuje**.
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 27. 12. 2021, č. j. KUJCK 138422/2021 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 24 456 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce Mgr. Martina Nezvala, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Městský úřad Tábor, oddělení přestupků (dále jen „správní orgán prvního stupně“) uznal žalobce rozhodnutím ze dne 15. 11. 2021, č. j. P2021 1443/2021, vinným ze spáchání přestupku podle § 125g odst. 1 písm. f) bodu 8 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých

zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), pro porušení § 22 odst. 5 a § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 3 000 Kč a náhrada nákladů správního řízení ve výši 3 000 Kč.

[2] Uvedeného přestupku se žalobce dopustil tím, že se jako řidič vozidla tovární značky Ford Tranzit, registrační značky X (dále jen „vozidlo“) dne 20. 9. 2021 okolo 10:00 hodin v Táboře, na silnici č. 3 v ulici Soběslavská na kruhovém objezdu před budovou Územního obvodu Tábor Policie České republiky při jízdě plně nevěnoval řízení vozidla, v ruce držel hovorové zařízení (mobilní telefon) a také při vjíždění na kruhový objezd nerespektoval dopravní značení C1 (kruhový objezd) a značení P4 (dej přednost v jízdě), nedal přednost vozidlu Policie České republiky, které jelo po kruhovém objezdu. Vozidlo policie muselo změnit směr nebo rychlost bez způsobení dopravní nehody.

[3] Odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 12. 2021, č. j. KUJCK 138422/2021, zamítl.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou podanou ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“).

[5] Žalobce předně uvedl, že nesouhlasí s tím, že by se dopustil přestupků, které jsou mu kladeny za vinu. Popírá, že by při řízení motorového vozidla držel u ucha hovorové zařízení a též skutečnost, že by vjel do kruhového objezdu za situace, kdy by ohrozil projíždějící hlídku policie. Žalobce poukázal zejména na spornou povahu výpovědí svědků – policistů, kteří se incidentu přímo účastnili, a je tedy na místě pochybovat o jejich objektivnosti. Dodal, že záznamy z kamer, které jsou umístěny na zadní i přední části policejního vozidla nejsou dostačujícím důkazem k tomu, aby mohl být z uvedených přestupků shledán vinným. Žalobce, který vedl osobní vztah s dcerou jednoho ze zasahujících policistů, současně vznesl i námitku podjatosti.

[6] Krajský soud v napadeném rozsudku na věc aplikoval judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které lze policisty považovat za nestranné a věrohodné svědky, neprokáže-li se opak. Nepřesvědčily jej námitky, které se týkaly znevěrohodnění výpovědí svědků na základě rozporu ve skutkovém ději mezi policisty a žalobcem. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, týkající se tvrzeného osobního poměru jednoho z policistů k žalobci. Krajský soud proto žalobu zamítl.

II. Důvody kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

[8] Zaprvé uvedl, že je napadený rozsudek nepřezkoumatelný, neboť se krajský soud nevypořádal s existencí dvou kumulativních podmínek, které pro účastníky silničního provozu plynou přímo ze zákona. Stěžovatel upozorňuje na to, že dle § 22 odst. 5 zákona o silničním provozu *„řidič vjíždějící na kruhový objezd označený dopravními značkami „kruhový objezd“ společně se značkou „dej přednost v jízdě!“ nebo „kruhový objezd“ společně se značkou „stůj, dej přednost v jízdě“ musí dát přednost v jízdě vozidlům a jezdcům na zvířatech jedoucím po kruhovém objezdu...“* A současně přitom dle § 12 odst. 5 zákona

pokračování

o silničním provozu platí, že: „*přejíždět z jednoho pruhu do druhého smí řidič jen tehdy, neohrozí-li a neomezí-li řidiče jedoucího v jízdním pruhu, do kterého přejíždí; přitom musí dávat znamení o změně směru jízdy.*“ Stěžovatel upozornil na to, že přednost na kruhovém objezdu není a nemůže být absolutní; přednost by platila, pokud by vozidlo, které se pohybuje po kruhovém objezdu, včas použilo světelnou signalizaci, k čemuž zde nedošlo. Vozidlo policie pohybující se na kruhovém objezdu v levém pruhu započalo s manévrem bez naznačení změny nebo po pozdním naznačení změny směru světelnou signalizací; to současně až poté, co do vnějšího pruhu kruhového objezdu vjel stěžovatel. Krajský soud se však spokojil s konstatováním, že je řidič vjíždějící na kruhový objezd povinen dát přednost všem vozidlům, která se zde pohybují.

[9] Další námitkou stěžovatel brojí proti způsobu, jakým se krajský soud vyrovnal s hodnocením výpovědi svědků - policistů, kteří byli součástí incidentu. Policisté ve snaze zakrýt vlastní přestupek obvinili stěžovatele. Současně v průběhu správního řízení změnili dílčí tvrzení ohledně skutkového děje (podle stěžovatele lhali); dříve totiž tvrdili, že stěžovatel přijížděl ke kruhovému objezdu v levém pruhu, což bylo kamerovým záznamem vyvráceno.

[10] Závěrem stěžovatel upozornil na to, že se krajský soud spokojil pouze s tvrzením policisty, který vypověděl, že podjatý není, a dále se podezřením nezabýval. Krajský soud neumožnil stěžovateli provést důkazy, které by jeho tvrzení o přátelském vztahu mezi ním a dcerou policisty prokázaly. Naopak soud po něm vyžadoval důkazy, které s ohledem na své procesní postavení nebyl schopen opatřit.

[11] Ke kasační stížnosti se vyjádřil žalovaný, který zopakoval, že se ztotožňuje se závěry krajského soudu, a navrhl kasační stížnost zamítnout. V replice stěžovatel opětovně vyjádřil svůj nesouhlas s hodnocením důkazního materiálu ve spisu.

[12] Na tomto místě Nejvyšší správní soud konstatuje, že dne 9. 1. 2022 podal stěžovatel k Ministerstvu dopravy žádost o přezkum postupu správního orgánu. Ministerstvo žalovaného sdělením ze dne 9. 3. 2022, č. j. MD-7369/2022-160/3 vyrozumělo o tom, že neshledalo nezákonnost v postupu správního orgánu, a proto přezkumné řízení nezahájí.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a jedná se o kasační stížnost, která je ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Vzhledem k tomu, že ve věci před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (viz § 31 odst. 2 s. ř. s.), zabýval se soud dále tím, zda se jedná o kasační stížnost přijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s., podle něhož „*jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.*“ Výkladem kritérií přijatelnosti se již tento soud v minulosti podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se dle citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou

Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[14] V nyní posuzované věci identifikoval kasační soud zásadní pochybení zjištěné v napadeném rozsudku krajského soudu a žalovaného, které mělo dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Proto shledal kasační stížnost jako přijatelnou.

[15] Kasační stížnost je důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud v návaznosti na obsah kasační stížnosti úvodem konstatuje, že rozsudek krajského soudu netrpí nepřezkoumatelností. Z odůvodnění rozsudku je seznatelné, jaké důvody vedly krajský soud k výroku o zamítnutí podané žaloby. Nepřezkoumatelnost nelze

vnímat jako subjektivní představu o tom, jak měl krajský soud o podané žalobě rozhodnout. Jde o objektivní překážku, která Nejvyššímu správnímu soudu brání závěry krajského soudu řádně přezkoumat. Takovou překážku Nejvyšší správní soud neshledal. Je sice pravdou, že pasáže odůvodnění zabývající se hodnocením provedeného dokazování jsou prosty ucelenější argumentace, v tomto případě se však nejedná o vadu, která by dosahovala intenzity zakládající nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Otázka jeho zákonnosti, kterou stěžovatel také namítal, je však věcí druhou; tou se Nejvyšší správní soud zabýval dále.

[17] Správní řízení, zejména pak oblast správního trestání, ovládá zásada materiální pravdy. Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) platí, že: *„Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.“* Bez náležitého zjištění skutkového stavu věci lze jen obtížně rozhodnout. Takové rozhodnutí může být v rozporu s realitou a nesplní svůj účel, kterým je řádný výkon veřejné správy a ochrana práva. Za účelem naplnění zásady materiální pravdy správní orgán zjišťuje stav věci, opatřuje podklady pro vydání rozhodnutí a provádí důkazy použitím důkazních prostředků. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

[18] Z tohoto pravidla je přípustná výjimka, podle které platí, že správní orgán může na požádání účastníka připustit, aby za něj podklady pro vydání rozhodnutí opatřil účastník, neohrozí-li to účel řízení. K tomu se vyjádřil i Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018 - 34. V něm uvádí, že obecná povinnost správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je doplňována povinností účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost, případně označit důkazy na podporu svých tvrzení. Se zásadou materiální pravdy se pojí i zásada volného hodnocení důkazů.

pokračování

[19] Podle § 50 odst. 4 správního řádu hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. K provedení důkazů lze podle § 51 odst. 1 správního řádu užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.

[20] Kasační soud v rozsudku ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 - 84, v obecné rovině konstatoval, že ničím neobvyklým není ani existence rozporů mezi jednotlivými důkazy. Správní orgán je v takové situaci povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí. V rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, pak Nejvyšší správní soud ve vztahu k osobě policisty a věrohodnosti jeho výpovědi uvedl, „že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil“. Citované rozhodnutí tedy vychází z úvahy, že u svědka - policisty, který nemá žádný zájem na výsledku řízení, bude spíše pravděpodobné, že bude vypovídat takové skutečnosti, o nichž je subjektivně přesvědčen, že jsou pravdivé. Při kolizi mezi tvrzením obviněného z přestupku a policisty je proto zpravidla věrohodnějším svědectví policisty.

[21] K povaze svědectví policistů existuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, kterou demonstruje například rozsudek ze dne 8. 9. 2011, č. j. 1 As 97/2011 - 52 (na ni ostatně odkazuje i rozsudek krajského soudu), podle něhož důkaz svědeckou výpovědí policistů má sice obecně vysokou vypovídací hodnotu, jeho existence však neznamená, že by správní orgány měly zcela rezignovat na shromažďování jakýchkoliv dalších důkazů, jejichž provedení se s ohledem na konkrétní okolnosti dané věci jeví být vhodné a které si mohou při vynaložení přiměřeného úsilí obstarat. I v daném ohledu je třeba vnímat povinnost plynoucí ze zásady materiální pravdy. S ohledem na skutkové okolnosti nyní posuzované věci není tato judikatura přílehavá (nelze se jí bez dalšího paušálně dovolávat); k tomu dále viz bod 30.

[22] Další požadavky na správní trestání klade též zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon stanovuje pravidla přestupkového práva hmotného i procesního, která jsou stejně jako pravidla trestního práva založena na zásadách jako je presumpce nevinny nebo zásada postihu za zaviněné jednání (nikoli jen za způsobení škodlivého následku) a požadavek patřičného důkazního standardu; postih je možný pouze v případě, že bylo prokázáno naplnění všech znaků skutkové podstaty přestupku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 - 55). V řízení o přestupku se proto nelze spokojit pouze s tím, že závěr, že se obviněný dopustil přestupku, je pravděpodobný, či dokonce nejpravděpodobnější verzí skutkového děje. Existuje-li pochybnost, tj. ne zcela nepravděpodobná možnost, že se skutkový děj odehrál jinak, a nenaplnuje tedy všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nepřipadá shledání viny obviněného v úvahu (*in dubio pro reo*). Nejvyšší správní

soud již v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS uvedl, že „v přestupkovém řízení správní orgán rozhoduje o vině přestupce a o trestu za přestupek; zkoumá se tu tedy oprávněnost trestního obvinění v širším slova smyslu, jak je chápe čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Jak judikatura opakovaně dovodila, platí pro správní trestání obdobné principy jako pro trestání soudní (...).“

[23] Stěžovatel upozorňuje na to, že to mohl být právě jeden ze zasahujících policistů, který řídil policejní vozidlo a který se, dopustil přestupku; tento policista započal manévry přejíždění do jiného pruhu bez toho, aby v dostatečné vzdálenosti dal ostatním účastníkům silničního provozu světelný signál o svém úmyslu. Pochybení policistů může být dle stěžovatele jedním z důvodů jeho obvinění. Současně v kasační stížnosti namítá také to, že se krajský soud dostatečně nevypořádal s kolizí dvou zákonných povinností. Zákon o silničním provozu současně v § 22 odst. 5 stanovuje, že: „řidič vjíždějící na kruhový objezd označený dopravními značkami „Kruhový objezd“ společně se značkou „Dej přednost v jízdě“ nebo „Kruhový objezd“ společně se značkou „Stůj, dej přednost v jízdě“ musí dát přednost v jízdě vozidlům a jezdčům na zvířatech jedoucím po kruhovém objezdu...“ a současně v § 12 odst. 5 stanoví, že: „přejíždět z jednoho jízdního pruhu do druhého smí řidič jen tehdy, neohrozí-li a neomezí-li řidiče jedoucího v jízdním pruhu, do kterého přejíždí; přitom musí dávat znamení o změně směru jízdy“. Krajský soud se při hodnocení této námítky nesprávně ztotožnil pouze s tvrzením policistů, o kterém neprojevil žádné pochybnosti a uzavřel, že vozidlo, které vjíždí do kruhového objezdu, musí dát přednost všem zde se pohybujícím vozidlům.

[24] V dané věci je tak spor o důkazní hodnotu svědecké výpovědi policistů. Nejprve však Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že policisté jsou úředními osobami, proto není třeba *a priori* pochybovat o věrohodnosti jejich výpovědí. Krajský soud však při aplikaci, v obecné rovině přílehlavé judikatury, která se týká domněnky věrohodnosti výpovědi policisty, pominul, že uvedený závěr je založen na klíčovém výchozím předpokladu absence zájmu na určitém způsobu vyřízení věci. Jak vyplývá například z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63, „lze policistu považovat za nestranného svědka tehdy, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně, či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku daného řízení.“. Citované rozhodnutí totiž vychází z úvahy, že je přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve své věci nestranná a je u ní pochopitelné, bude-li tvrdit pouze takové skutečnosti, které jsou jí ku prospěchu; opak po ní ani nemůže být spravedlivě vyžadován. Naopak u svědka, který nemá žádný zájem na výsledku řízení, bude spíše pravděpodobné, že bude tvrdit takové skutečnosti, o nichž je subjektivně přesvědčen, že jsou pravdivé. V dané věci však není tento výchozí předpoklad splněn. V odlišných případech je tedy přípustné spokojit se pouze s důkazem svědecké výpovědi policisty, v tomto případě to ale možné není, jak vyplývá například i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 - 70: „V posuzované věci proto zdejší soud uzavřel, že svědecké výpovědi policistů postačily k prokázání těchto přestupků. Uvedené by neplatilo pouze v případě, že by v průběhu správního řízení vyšla najevo skutečnost, která by založila důvod pochybovat o jejich nestrannosti.“

pokračování

[25] Pochybnost o nestrannosti v řešené věci vyplývá jak ze skutečnosti, že se policisté přímo účastnili incidentu, který kvalifikovali jako přestupek jiné osoby, tak z tvrzené osobní podjatosti jednoho z policistů. Svědecké výpovědi policistů je tedy nutné nyní chápat pouze jako jeden z důkazů, tj. nikoliv jako nezpochybnitelný důkaz.

[26] V řízení před krajským soudem byly provedeny i kamerové záznamy z vozidla policie. Tento důkazní prostředek (DVD) je součástí správního spisu a shlédl jej i Nejvyšší správní soud. Z těchto záznamů neplyne skutkový děj tak, jak popisují svědci – policisté, na druhou stranu jej však ani nevyvrací. Kamery zabírají okolí vozidla z přední, tak i ze zadní části. Ze záznamu situace za policejním vozidlem taktéž nevyplývá, že by stěžovatel držel, pro policisty ve vzdálenější ruce, hovorové zařízení (mobilní telefon); ani z nich přímo nevyplývá, které z vozidel porušilo dopravní předpisy.

[27] Krajský soud tak nepostupoval správně, pokud se při posuzování skutkového stavu spokojil pouze s uvedenými důkazy, ze kterých vina stěžovatele jednoznačně nevyplývá. Tento postup je tak v rozporu hned s několika zásadami správního trestání. To jednak se zásadou materiální pravdy, tak i se zásadou vyšetřovací. Dle těchto zásad není obviněný z přestupku povinen vyhledávat důkazy, naopak správní orgán je musí vyhledávat jak ve prospěch, tak v neprospěch obviněného, což krajský soud neučinil. V přestupkovém řízení tak nebyl zjištěn skutkový stav způsobem, který nevzbuzuje pochybnosti a napadené správní rozhodnutí je tak pro nedostatek důkazů nezákonné.

[28] Stěžovatel další kasační námitkou brojil proti tomu, jakým způsobem se krajský soud vypořádal s tvrzenou podjatostí policisty, která by mohla mít původ v osobním vztahu stěžovatele s dcerou nrap. Lhotky.

[29] Krajský soud rovněž pochybil, pokud neprověřil námitky o možné podjatosti policisty, kterou stěžovatel namítal již ve správním řízení. Nezohlednil, že policista činil před oznámením stěžovatelova přestupku v rámci zajišťování důkazních prostředků řadu úkonů, které mohly být jeho případnou podjatostí ovlivněny. V řešené věci nadto existuje relevantní podezření, že by mohl být nrap. Lhotka negativně motivován ve vztahu ke stěžovateli; zde se soud spokojil pouze s tvrzením nrap. Lhotky, který se podjatým necítil. Po vznesení námitky podjatosti však musí jak správní orgán, tak i soud činit kroky k jejímu vyjasnění. K tomu však ve věci doposud nedošlo.

[30] Krajský soud na dokazování v otázce věci zcela rezignoval. Domněnku věrohodnosti výpovědi policisty, kterou Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114 (a na který soud odkázal), nelze bez dalšího využít v případě, že se policista přímo účastnil incidentu, který má být kvalifikován jako přestupek. Lze jej považovat za nestranného svědka tehdy, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku daného řízení. Z dokazování není doposud jasné, jak k incidentu došlo. Nebylo prokázáno, zda se přestupky staly, ani zda je spáchal stěžovatel. Odmítl provést i stěžovatelem navržené důkazy, fotografie ze sociálních sítí a výslech nrap. L., k jehož věrohodnosti by se soud věcně vyjádřil. V rámci vypořádávání žalobních námitek krajský soud přdestřel absurdní tezi o tom, že „V. L. z Ježova“ není dostatečně konkrétní označení osoby, jelikož obcí s názvem Ježov je v České republice vícero.

[31] Závěrem lze shrnout, že krajskému soudu postačovaly pouze důkazy, ze kterých nemohl vyvodit legitimní závěry o vině stěžovatele, ani nebyla dostatečně prověřena věrohodnost výpovědi nprap. Lhotky, či jeho případná podjatost, a proto Nejvyšší správní soud jeho rozhodnutí pro nezákonnost ruší. Vzhledem k tomu, že těžištěm dokazování je řízení před správním orgánem, Nejvyšší správní soud ruší i rozhodnutí žalovaného. Věc se mu vrací k dalšímu řízení, v němž je povinen doplnit dokazování tak, aby z něj bylo nad veškerou pochybnost zřejmé, zda se posuzovaný skutek stal a zda jej spáchal stěžovatel; současně posoudí namítanou podjatost policisty a její vliv na úkony, které prováděl při zajišťování důkazních prostředků, a vyhodnotí jejich použitelnost v přestupkovém řízení.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto rozsudek krajského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Protože již v řízení před krajským soudem byly důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že za použití § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil i toto ve výroku označené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Zruší-li Nejvyšší správní soud i rozhodnutí správního orgánu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento správní orgán vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.).

[33] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl, proto musí určit náhradu nákladů celého soudního řízení. Ve vztahu k výsledku celého soudního řízení je pak nutno posuzovat procesní úspěšnost účastníků řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení § 120 s. ř. s. má úspěšný žalobce právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníku řízení, který úspěch ve věci neměl.

[34] Co se týče nákladů řízení o žalobě, ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a v odměně advokáta. Odměna advokáta zahrnuje tři úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě právního zastoupení, sepsání žaloby a účasti na jednání před soudem [§ 11 odst. 1 písm. a), d), g)] vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a činí v dané věci 9 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a třikrát paušální částku ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Odměna advokáta po připočtení částky odpovídající DPH, již je advokát plátcem, v řízení před krajským soudem tak činí 12 342 Kč. Náklady řízení před krajským soudem tedy celkově představovaly 15 342 Kč.

[35] Náklady řízení o kasační stížnosti spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 5 000 Kč a odměně advokáta, která zahrnuje odměnu za jeden úkon právní služby [sepsání kasační stížnosti, § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], tj. 3 100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Odměna advokátka po připočtení částky odpovídající DPH činí 4 114 Kč. Celkově tedy náklady řízení před Nejvyšším správním soudem představovaly 9 114 Kč.

pokračování

[36] Žalovaný je proto povinen stěžovateli uhradit náklady řízení o žalobě i kasační stížnosti v celkové výši 24 456 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce stěžovatele Mgr. Martina Nezvala, advokáta.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. února 2023

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu